

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 820/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Advokátska kancelária, Radlinského 1718, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 8 Co 140/2013-678 z 30. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 140/2013-678 z 30. augusta 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 4 C 595/1994-591 z 25. októbra 2012 určil, že navrhovatelia 1 až 5 majú právo prechodu peši cez cestu označenú geometrickým plánom Geodézia a Kartografia Dolný Kubín č. 17810442-220/3-94 z 29. 12. 1994 ako diel 1 vytvorený z parc. č. 381/1 TTP o výmere 381 m², diel 2 vytvorený z parc. č. 381/2 TTP o výmere 443 m², diel 3 vytvorený z parc. č. 378/3 TTP o výmere 1624 m², diel 4 vytvorený z neknihovanej parcely, diel 5 vytvorený z parc. č. 382/3 TTP o výmere 279 m² a diel 6 vytvorený z parc. č. 382/2 TTP o výmere 905 m² (po zidentifikovaní parciel); tieto parcely sa nachádzajú v obci [REDAKOVANÉ], kat. úz. [REDAKOVANÉ]. Toto právo prechodu zodpovedajúce vecnému bremenu je spojené s vlastníctvom nehnuteľnosti, a to domu č. [REDAKOVANÉ] ktorý sa nachádza na Z [REDAKOVANÉ] ulici v [REDAKOVANÉ]. Geometrický plán bol súčasťou rozsudku okresného súdu. Odporcov 1 až 4 (medzi nimi aj sťažovateľov) zaviazal na povinnosť umožniť navrhovateľom prechod cez uvedený pozemok a zdržať sa akéhokoľvek konania, ktorým by bránili prechodu cez uvedený pozemok. O trovách konania si okresný súd vyhradil rozhodnúť do 30 dní po právoplatnosti vo veci samej. Dopĺňacím rozsudkom č. k. 4 C 595/1994-649 z 11. decembra 2012 okresný súd doplnil rozsudok č. k. 4 C 595/1994-591 z 25. októbra 2012 vo výrokovej časti o výrok: „*V ostatnej časti súd návrh zamietá.*“

2.1 Okresný súd svoje rozhodnutia odôvodnil vykonaným dokazovaním, z ktorého mal preukázané, že vecné bremeno práva prechodu nebolo viazané len na osobu [REDAKOVANÉ], ml., ale išlo o vecné bremeno práva prechodu spojené s vlastníckym právom k nehnuteľnostiam, ktoré navrhovatelia zdedili, užívajú ich po smrti pôvodného vlastníka [REDAKOVANÉ]. Právo prechodu navrhovatelia a ich právni predchodcovia využívali najmenej do roku 1992, kedy odporcovia (medzi nimi aj sťažovatelia) zahradili predmetný prechod a až týmto okamihom prestali právo prechodu využívať.

2.2 Proti rozsudkom okresného súdu podali odporcovia 1 až 3 (medzi nimi aj sťažovatelia) a navrhovatelia 1 až 5 odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil

rozsudky okresného súdu vo výrokoch I a II (proti tejto časti napadnutého rozsudku smeruje sťažnosť sťažovateľov) a vo výroku, ktorým okresný súd zamietol návrh v ostatnej časti, a výroku o trovách konania rozsudky okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

2.3 Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: «*Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolatelia konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom pokiaľ sa týka výrokov I., II. rozsudku zo dňa 25. 10. 2012, s ktorými výrokmi a ich odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O. s. p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením výrokov I., II. napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. So všetkými skutočnosťami uvádzanými odvolateľmi sa náležite a presvedčivým spôsobom vypořiadal už prvostupňový súd.*

Na doplnenie a v súvislosti s odvolacími dôvodmi považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že prvostupňový súd zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré vo výrokoch I., II. žalobe vyhovel. Mal preukázané a zistené, že vecné bremeno práva prechodu nebolo viazané len na osobu [REDAKOVANÉ] ml, ale išlo o vecné bremeno práva prechodu spojené s vlastníckym právom k nehnuteľnostiam, ktoré právny predchodcovia navrhovateľov získali darovacou zmluvou č. N 53/74, Nz 64/74 registrovanou štátnym notárstvom dňa 30.06.1975 užívali ich aj po smrti pôvodného vlastníka [REDAKOVANÉ], a to najmenej do roku 1992, ktorá skutočnosť vyplynula z celého dokazovania vedeného prvostupňovým súdom od roku 1994. Odporca 1/ zahradil predmetný prechod a až týmto okamihom prestali právo prechodu navrhovateľa užívať.

Pokiaľ sa týka rozsahu vecného bremena, prvostupňový súd správne vychádzal z geometrického plánu č. 17810442-220/3 -94 a znaleckého posudku znalca [REDAKOVANÉ] č. 5/2010. K odvolacím námietkam odvolateľov odvolací súd uvádza, že podľa § 95 vyhlášky č. 79/1996 Z. z. je geometrický plán grafickým znázornením nehnuteľnosti ktoré vzniknú rozdelením alebo zlúčením nehnuteľností, vyjadruje stav nehnuteľností pred

zmenou a po zmene s uvedením doterajších a nových parcelných čísel, výmer, druhov pozemkov a ďalších údajov. Geometrický plán je aj grafickým znázornením vecného bremena k časti pozemku. Odvolací súd v zmysle citovaného dodáva, že geometrický plán nie je iba jednoduchým grafickým znázornením hraníc pozemkov a ich zmeny, ale obsahuje podľa § 97 citovanej vyhlášky ďalšie numerické údaje, a to popisné pole, výkaz výmer parcel a dielov.

V prípade vecných bremien je situácia taká, že ich je možné zriadiť aj k časti pozemku určenej geometrickým plánom /§ 30 ods.5 písm. c/ a § 46 ods. 1 katastrálneho zákona/, potom povinnosť vyplývajúca z vecného bremena bude vždy nasledovať právny osud tejto časti pozemku. Konkrétne ak bolo zriadené vecné bremeno právo prechodu cez časť pozemku, vymedzenú geometrickým plánom, potom sa od tohto pozemku odčlení diel, na ktorý sa vecné bremeno nevzťahuje a tento možno pričleniť k inej parcele alebo ďalším dielom, vytvárajúcim parcelu, na ktorú sa dané vecné bremeno vzťahovať nebude. Naopak ak sa odčlení len časť pozemku, cez ktorú je vyznačené vecné bremeno práva prechodu a táto sa ako diel parcely pričlení k inej parcele, alebo s inými dielmi parcel vytvorí novú parcelu, tak tieto novovytvorené parcele sú zaťažené vecným bremenom práva prechodu vo vyznačenom rozsahu geometrickým plánom.

V súlade s § 67 zákona č. 162/1995 Z. z. - katastrálny zákon, sa nestotožňuje odvolací súd s argumentáciou odporcov 1/ až 3/ a poukazuje na to, že geometrický plán je právne relevantným dokumentom na preukázanie všetkých tvarových a rozmerových vlastností pozemku (§ 98 písm. a/ vyhlášky č. 79/1996 Z. z.), najmä právna relevancia tohto dokumentu je zvýraznená požiadavkou, že nejde o jednoduchý náčrt vykonaný vlastníkom pozemku, ale o výsledok činnosti odbornej osoby navyše autorizačne overený a následne úradne overený správou katastra.

Z uvedeného vyplýva, že geometrický plán č. 17810442-220/3-94 zo dňa 29. 12. 1994 najmä s poukazom na znalecký posudok č. 5/2010 je listinou, na základe ktorej je možné zapísať vecné bremeno práva prechodu v katastri nehnuteľností.

Prvostupňový súd sa správne vysporiadal s námietkou premlčania vecného bremena práva prechodu, keď konštatoval, že toto právo nie je premlčané, lebo boli to práve odporcovia 1/ a 2/, ktorí najmenej od roku 1992 bránili navrhovateľom toto právo realizovať (str. 6 rozsudku zo dňa 25. 10. 2012). Podľa názoru odvolacieho súdu nie je

možné oddelovať právo prechodu pešo a právo prechodu vozom, lebo v danom prípade bolo zriadené právo prechodu ako také. Právo prechodu pešo a právo prechodu vozom v danej prejednávanej veci „spolu súvisia a žiadnom z návrhu navrhovateľov viac krát v konaní upravenom a doplnenom sa toto právo prechodu nečlení na právo prechodu pešo a právo prechodu vozom. Pokiaľ bolo rozhodnuté, že toto právo prechodu sa nepremiľčalo, ide o právo prechodu, ktoré bolo vykonávané od nepamäti právnymi predchodcami navrhovateľov a rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 3C/165/61 zo dňa 16.07.1969 bolo rozhodnuté, že toto právo prechodu sú odporcovia povinní uznať navrhovateľom (právnym predchodcom navrhovateľov) v miestach vyznačených sudcovským náčrtkom a z tohto miesta odstrániť navození strusku. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že od upravenej pokonávky v roku 1962 právní predchodcovia majú prístup vozom do starého mlyna. Konanie odporcov v tom čase vyhodnotil súd ako šikanózne konanie. Rozsudok okresného súdu bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 9Co/458/69-20 zo dňa 01.10.1969.

Pokiaľ odporcovia 1/-3/ namietali v konaní a aj v podaných odvolaniach, že navrhovatelia k svojim nehnuteľnostiam chodia inou cestou majú právo domáhať sa podľa ust. § 151p/ ods. 2 Občianskeho zákonníka zrušenia vecného bremena.

Výrok rozsudku okresného súdu vyplývajúci z dopĺňajúceho rozsudku, ktorým v ostatnej časti súd návrh zamietol, rozsudok v tomto výroku odvolací súd zrušil a vec vrátil súdu I. stupňa na ďalšie konanie.

Z chronológie konania prvostupňového súdu a odvolacích súdov ohľadne návrhu navrhovateľov, ktorý bol v priebehu konania viackrát upravovaný, špecifikovaný a menený nevyplývalo prvostupňovému súdu rozhodovať o výroku III.: „Odporcovia 1/, 2/ sú povinní dňom právoplatnosti rozsudku umožniť navrhovateľom opraviť cestu a vystavenie mostu cez potok, ktorý cez predmetnú cestu označenú uvedeným geometrickým plánom preteká“. O takomto petite návrhu bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu v Dolnom Kubíne č. k. 4C/595/1994-54 zo dňa 25.08.1995, keď takýto žalobný návrh bol pripustený uznesením na pojednávaní pred okresným súdom dňa 23.08.1995. Tento výrok žalobného návrhu bol zamietnutý a keďže nebol napadnutý odvolaním, Krajský súd v Banskej Bystrici, rozhodujúci o odvolaní navrhovateľov proti citovanému rozsudku, uznesením č. k. 15Co/4284/1995-69 zo dňa 21. 02. 1996 rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch

zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, pričom v nenapadnutej zamietajúcej časti zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý. Je však potrebné poznamenať, že navrhovatelia podaním zo dňa 14. 09. 2009 rozšírili petit o výrok, že navrhovatelia majú právo predmetnú cestu dať do pôvodného stavu tak, aby bolo možné prechádzať pešo aj motorovými vozidlami k mostíku, ktorý vedie ponad potok k nehnuteľnostiam, ku ktorým je vecné bremeno práva prechodu viazané, a to na náklady odporcov 1/, 2/. O tomto rozšírenom návrhu navrhovateľov okresný súd rozhodol uznesením (č. l. 294 spisu), že takýto rozšírený návrh nepripustil. Uznesenie sa stalo právoplatné 30. 09. 2009. Od tohto dátumu a ani predtým iný petit, než o akom súd rozhodoval v spisovom materiáli sa nenachádza, ibaže by prvostupňový súd odvodil tento výrok z rozsudku Okresného súdu v Dolnom Kubíne č. k. 3C/241/1969-13 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 9Co/458/1969-20 zo dňa 01. 10. 1969, kde súdy oboch stupňov rozhodovali o práve prechodu vozom i pešo cez sporný prechod, ale bez takéhoto členenia vo výrokovej časti uvedených rozsudkov. V tomto smere bude povinnosťou prvostupňového súdu ozrejmiť si žalobný návrh o III. výrok, ohľadne ktorého doplnil doplňujúcim rozsudkom rozsudok č. k. 4C/595/1994-591 zo dňa 25. 10. 2012. Po odstránení tohto procesného pochybenia prvostupňový súd opätovne ohľadne tohto výroku rozhodne.»

3. Sťažovatelia po rekapitulácii vývoja rozhodovacej činnosti všeobecných súdov od roku 1994 až po napadnutý rozsudok krajského súdu uviedli, že podľa ich názoru došlo zo strany krajského súdu vydaním napadnutého rozsudku k porušeniu ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

3.1 V rámci argumentácie k namietanému porušeniu ústavných práv sťažovatelia uviedli, že vidia porušenie nimi označených ústavných práv v nesprávnych záveroch krajského súdu pri vyhodnocovaní okolností rozhodujúcich pre posúdenie zániku, resp. existencie vecného bremena.

3.2 K správnosti aplikácie Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a požiadavke na zabezpečenie spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov súdneho konania všeobecnými súdmi sťažovatelia odkázali na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 1/02 a sp. zn. II. ÚS 174/04, ako aj na § 1 OSP.

3.3 Inú argumentáciu sťažovateľa vo svojej sťažnosti k napadnutému rozsudku krajského súdu neuviedli.

4. Sťažovatelia v závere navrhli, (i) aby ústavný súd vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ďalej (ii) aby napadnutý rozsudok krajského súdu v časti, v ktorej tento potvrdil rozsudky okresného súdu, zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a (iii) aby sťažovateľom priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

7.1 Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v ústave v čl. 46 a nasl. (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

7.2 Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (I. ÚS 117/05).

7.3 Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi

a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01).

7.4 Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP, v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia.

Inak povedané, povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu.

7.5 Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejme, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov [pozri napr. Helle v. Fínsko, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 19. 12. 1997, bod 60; Rajkovič v. Chorvátsko, č. 50943/99, rozhodnutie ESLP z 3. 5. 2001, bod 2].

7.6 Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

8. Hodnotiac postup a rozhodovanie krajského súdu vo veci, ústavný súd konštatuje, že po formálnej stránke bol postup krajského súdu súladný s Občianskym súdnym

poriadkom, úkony krajským súdom vykonané pri prerokovaní odvolania boli uskutočnené zákonným spôsobom, napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti (výrok, odôvodnenie, poučenie).

8.1 K materiálnej stránke napadnutého rozsudku ústavný súd uvádza, že odôvodnenie záverov krajského súdu nie je arbitrárne, zjavne nelogické či v rozpore so zákonom alebo ústavou. Odôvodnenie napadnutého rozsudku nemožno hodnotiť ako nepresvedčivé vzhľadom na ustálený skutkový stav alebo nepodložené konkrétnymi dôkazmi. Krajský súd v spojení s okresným súdom ustálili skutkový stav na základe vykonaného dokazovania, a to nielen znaleckými posudkami a listinnými dôkazmi, ale aj výsluchom svedkov. Skutkový stav všeobecné sudy subsumovali pod aplikovateľnú právnu úpravu a hmotnoprávne posúdili vec spôsobom, ktorý možno označiť za ústavne aprobovateľný a neporušujúci ústavné procesné práva sťažovateľov.

8.2 Ústavný súd dopĺňa, že závery krajského súdu (v napadnutom rozsudku na s. 14 ods. 1 a nasl.) o tom, že práva zodpovedajúce vecným bremenám sú v právnom vzťahu navrhovateľov a sťažovateľov (v širšom odporcov) spojené s vlastníctvom určitej nehnuteľnosti (vecné bremená in rem), a nie s určitou osobou (vecné bremená in personam), považuje ústavný súd za ústavne udržateľné vzhľadom na vykonané dokazovanie. Krajský súd taktiež riadne reagoval na námietky sťažovateľov vznesené v odvolaní (s. 14 a 15 napadnutého rozsudku).

9. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2015